

Narodni list

Pučki list za politiku i pouku.

„Narod bez narodnosti jest tielo bez kosti!“

Br. 18.

Volosko-Opatija u četvrtak 2. svibnja 1901.

God. II.

Zač ga imaju Talijani toliko proti našim redovnikom?

Talijani, protivnici našega roda i
zajjika, kriče već više vremena: „Dole
s popi! Ne vjerujte popom! Oni te vas
zapeljat na krivu stazu!“

Tako i slično kriče ti antikristi
proti popom. Naša je pak dužnost, da
svetu raztumačimo, zač ga toliko imaju
s našemi popi. Ne mislimo mi s ovemi
besedami braniti oni duhovni ljudi, ki
ne ovršuju svoju dužnost iliti ki svojem
slabem izgledom kvare puk, namesto
da ga uče. Mi takovi popi najostreje
odsudjujemo.

Va svakoj šenice je ljulja. Nego
zato se ne sme odsudjevat cel stališ.
Ali tako ne delaju naši protivnici. Oni
ako samo kađe vide našem popu ka-
kovu falingu, valje ju razglase na svi
četiri vetri: Vidite ljudi kakovi su ti
hrvatski popi! Ako pak ki od njihov
posrne, drže se, kako da nisu niš vi-
deli. Oni vide našem popom slamicu va
oke, a svojem ne vide ni gredi.

Zač se pak toliko kriči proti na-
šem popom? Čujmo. Pop je najviše
puti na sele sve. On je učitelj, sveto-
valac, lekar, albokat itd. On se s svo-
jemi ovčicami va veselje veseli, va ne-
volje žalosti. On je privezan za puk,
puk pak za njega. On deli s pukom
veselje i žalost.

Homo za korak naprvo. Kada si
na smrtnoj postelji, nimaš pismenega
čoveka blizu, da bi ti na kartu vrgal

tvoju zadnju volju. Pride pop s dvemi
muži, čuje tvoju zadnju volju i napiše
tištamenat. On za to od tebe ne pita
ni trošice.

I za svem tem još se kriči: Dole
s popi!

Kada si na smrtnoj postelje bolan
od kakove kužne boli, svi beže od tebe.
Najbliži i najdraži tvoji, strahom se
k tebe približuju, da ti podaju kap
vodi, al staru smrtni pot s čela. I mnogi
lekar, ako ga pozovu, vidi da imaš
mutne oče, pak gre odkuda je prišal.
Ki je pak oni, ki ti se najbliže pri-
bliži, kada svi od tebe beže? — Pop
svećenik. On ti daje zadnju utjehu, on
te deli od ovega sveta, on i samo on
približi se k tvojoj okuženoj postelje,
da ti olahkoti zadnju uru. Pak za sve
to dobro, ko ti pop stori, uče te ljudi,
da vapiješ: Dole s popi! i da ne veruj
popom!

Kada greš k gospode, moraš pred
vrati pustit lumbrela, odložiti kabanicu,
ako je mokra, da njim ne okužiš i ne
zasmradiš zrak, pak se još svejedno
od tebe dugo drže. A kakovega duha
ima podnest pop va crekva, kada nau-
čaje reč božju, al kada te spoveda? Kako
mu more bit, kada spravlja s Bogom
umirajućega na zamazanoj postelje
a blatnega tela i morda još ranavega?
Pak svejedno uče te krivi proroki, da
kričiš: dole s popi!

Nego za sve ovo ne kriči se:
dole s popi! Drugi je razlog zač te
krivi proroki vade tako kričat.

Popi nas uče, da živemo umereno,
razložno, da ne kvarimo zdravlja s pre-
komernim žerilom i lokilom, da ne pra-
znimo svoju torbu, a tuju punimo. Popi
nas uče, da sve dobre stvari uzdržimo,
kako su nam od starejih ostale, da se
držimo starinske navadi, da ljubimo i
braimo svoj zajjik, aš naš govor je del
našega bogatstva i imanja.

Oni nas uče kako i drugi pametni
ljudi, da nijedan puk ne more napre-
dovat, ako ne na temelju svojega go-
vora, aliti zajjika. Oni nas uče, da oni
ljudi, ki ne daju mira našem hrvats-
skemu govoru, nete dat mira ni dru-
gemu ča je naše, dokle sve pada se ne
obruu.

Za smutit stađo, najpriličnije je
odvratit ga od pastira. Sveto evangelje
govori: Udrīt ču pastira i rastrkat će
se ovece. Evo vam razloga zač se
se toliko kriči na naši popi. Naši
protivnici hteli bi odvratit puk
od popa. Oni žele, da naš puk ostane
prepušćen sam sebe, da ponemi, pobe-
navi, podivlja, pak da ga onda vržu
pada se i s njim delaju, kako su de-
lali još do pred trejsetak let. I do tega
bi brzo prišlo, kad nebi bilo popi, ki
čuvaju i brane svoj puk od vuki raz-
diravci. Zato se kriči: dole s popi! Ne
vjerujte popom!

Popi nas uče, da se Boga bojimo,
delamo dobro, pak da se nijednoga ne
trebamo plašiti ni bat. Oni uzdržuju va
puke pravu, kršćansku veru, brez ke

bi čovek postal blago, pače još huji
nego nemo blago.

Ni to ni pravo krivem prorokom,
zato kriče: Dole s popi! Ne vjerujte
popom!

Nego pul svega ovega najdemo i
jedan lep nauk. Kađe je pop, ki nas
rad podučaje va duhovnih i posvetnih
stvari; kađe je pop, ki ne dela sa-
blazni; kađe pop zna s pukom čuti i
žalost i veselje, takovega popa poštuje
i trdo ga se držite; pak pazite, da vas
krivi proroki ne odvrate od njegovoga
lica, jer oni baš gređu za tem, da ovece
ostanu same bez pastira, pak da jih
polove, kako je kega volja.

Poštujmo i ljubimo namjestnike
božje, aš samo s njimi ćemo se moć
očuvat od propasti duševne i telesne.
Bežimo od krivih proroki, dokle je još
doba, aš pride pokajališće ma povra-
titišće nikad manj.

Duhtoru Krstiću

Matulje.

Va vašoj „teti Jambrožiji“ pišete, da
ste vi samo „prosti soldat.“ Da vam istinu
rečem, ako vaviki lažete, ov put ste rekli
pravu istinu, aš štud „tetu Jambrožiju“ vidi
se, da već nemorete bit „prostiji“ nego ste,
pak vas molim, da me kumpatite, ako se
i ja ovdi s vami malo „prosto“ porazgovorim
aš s „prostimi“ ljudi, prosto je tribi govoriti
to čete i sam konvenjit.

Dunke homo ala na posal: Pišete, da
vi nimate ni da ne smite imit partida. Ter
to smo znali i prez da nam pravjate, aš to

PODLISTAK.

Mudandi, stomanji i zlati orloj od stare Jambrožije.

Kunečija a letriko va 5 čin.

Prvi čin.

Antikristić (va slatfroke): Jambro-
žija! Jambrožija!

Jambrožija: Eco me, ča biš otel?

Antik.: Daj mi biankariju, ču se pro-
menit.

Jamb.: A kamo imaš poć?

Antik.: Moram poć na sud priseć, da
nimam niš.

Jamb.: Aha sada razumem... Po-
vero Jovani! (Oprē pikabit i zame v ruki
nekoliko ženske biankarije i ju pokaže An-
tikristiću) Kakovu stomanju čes?

Antik.: Daj mi onu prez rukavi, ka
se zaputi na ramene. — Guarda che la sia
legera.

Jamb.: Na — tu ti je. A ovde su
ti i mudandi. Strah me je da te ti bit malo
preštroke. Ju mane dove go messo la slinga!
A viš ju — qua la zē Čes i ligambi?

Antik.: To se zna, ča bim prez li-
gambi?

Jamb.: Bim ti dala i bust, ma sada
ni već od modi.

Antik.: A ča će mi bust — hodi mi
raje zet jedan zmućić onega likvora, kega
sam naručil a nisam platil. (Jambrožija gre
po likvor, a mej tem se Krstić promjenjuje
zada jedne koltrini, tako da se na pozor-
nice ne vidi niš drugo, ako ne jedna kvarta
sala, ko mu vanka sviri. Na to pride nutar
Jambrožija.)

Jamb.: Si se već?

Antik.: Sam. Natoči mi. (Ona mu
natoči on pije.) Ha! maj' j' sladak likvor,
kega se ne plati. Još jedan žmućić! (Ona
mu natoči. Kada i to popije, obrne se i
gre ča.)

Jamb. (zavapije za njim): Čo, non
sta andar da quella mustačona!

Antik.: Maledetta jeložija! (Po pute
mu se klanjaju mački desno i levo i svi
njuškaju okole njega čistu biankariju šiore
Jambrožije!)

(Siparij pada.)

Drugi čin.

Va pekniče.

(Buda, Lepa i Manjaoro su kako vavek na vratoh od
kući. Berka sedi va kantune i pod nozom njoj je
„barbina“ privezana za uho, da njoj bolje brki stoji.)

Buda: A viš ga tamjo puli kažota.
Ču ga semo zvat, da nam ča povede, a?

Lepa: Ču i ja reć, zovi ga.

Buda: Duardo, o Duardo (ne čuje)
Duardo! vrag ti ušil zel, ča ne čuješ?

Duardo: Valje, valje sam tu.
Berka (z kantuna): Nauke, da mu
tamo ča premi!

Duardo: Tu sam. Če nova?

Manjaoro: Mi smo te zvale, da češ
nam povedet ča novega. Je ča, a?

Duardo: Je, i kako.

Buda: Homo nutar, da nas ki ne
čuje. (Gređu nutar.)

Duardo: Dunke, da vam povem.

Krstić je bil đanaš na suđe.

Sve: Ju mane, ča su ga kondanali?

Duardo: A che! On je samo prisegal
da nima niš, i prisegal je još i to, da i mu-
dandi i stomanji ke nosi na sebe nisu nje-
gove, nego od šiore Jambrožine.

Sve: Povero omo.

Berka: Ranice moja, ni mudandi
nima. Ja ču poć vaje Šotarar kupit malo
saži, pak ču mu ih jedan par storit.

Buda: Vraže, almeno mu ih kupit od
gutunini. Ah, ja ču mu ih kupit od najbolje
gutunini.

Lepa: Ni gutunina za njega. Za ona-
kovega čoveka će se almeno madapolan.

Buda: Onputa kupimo mu, svaka po
jedan par mudand od madapolana.

Sve: Ala kupimo.

Manjaoro: A ja ču mu ih zlatnemi
slovi markat.

Duardo: Ča si ga još kađe pro-
kurala?

Manjaoro: Kega?

Duardo: Zlata.

Manjaoro: Umuknul, vratja zajjicino!

(Siparij pada.)

Treti čin.

Nekoliko dan za tem puli Spendon. Antikristić sedi
va kantunice i čita „Piccolo della sera“ — corte
d'anniso — processo Mandić. Prvo nego se siparij
digne Antikristić se jadi da nisu Mandića kondanali.

Antik.: E a mi me incapota subito.
Orca malora — ma znate vi da je to jedna
vela pegula! Sada ča ču ja pisat va do-
đućoj „tete Jambrožije“? I još sam obečal
da ču benj sobotna udrīt po Mandiću — a
adesso? Ku pegulu imam ja, ma ka pegulu
ljudi moji dragi.

Fanat od suda (opre vrata i stupi
va butigu). Šior dottorun pignoramento!

Antik. (skoči na nogi) Sve strele!

Fanat: Vas prosim potradite se malo
s manom ovde zada va portun — ču Vas
tamo vizitat, da vas ovde ljudi ne vide.

Antik. A za kega vraga va portun.
Tamo bime isto videli. Homo do Kostantina
— on će platit. (Oba gređu vanka.)

(Siparij pada.)

već znaju i repeći na krovili od kuć, da vi morate onako tencat, kako sope Campitelli i Kumpanija bela, aš ako ne — odo de šoto, bite osta in bianco.

Sada, da vas malo pitam, sem šta va „Narodnom listu“, da ste prisega, da vi nimate niš, da nante stomanja, ni mudandi ke nosite, da nisu vaše, da je to sve od „teti Jambrozije“. Ma korpo de bako, to je nikako jako žudno, aš derat tuliko let gađe po školskei bankih i bit najzada Duhtor, i ne imit ni svoje stomanje ni svojih mudand, to mi nikako ne gre va glavu. Da vam rečem istinu, ja vaviki razbijam glavu, kako je to moguće, da jedan duhtor nima svoje stomanji ni svojih mudand, pak mi je pala na pamet ona latinska rečenica: „Non omnis doctor, doctus est“, ali po našu hervatsku, ni svaki duhtor učen. Vam ne bi bilo morebit za huje spomenu onu štoriju od konja i magaraca, kad se konj svekako sam sebe hvali, a magarac ne moguč već čnt, kako se konj sam hvali, reče mu: Ma će si ti? Ti si apena niš, ja sem ja čagod, jur se još ni nikada čulo, da bi se bi ki konj dotora, ma magarci se je već fanj dotoralo! Gospodine duhtore — sapienti pauca, — mislim da se razumimo, a!

Ma skužajte malo, da vam govorim, vi ste duhtor prava, a delate sve nikako krivo i štrambo. Aš recite malo kako se to slaže, kada ste bi v Riki, ste bi Hervat, a sada ste nikakov Slovinac i Talijan, donke ali ste prvo bi na pravom putu, ali ste pak sada, ma čete bit bili prvo na pravom, a sada na krivom, aš se uža reć, da kada čovjek ostari, da pride na dižu, tako i vi, a a druge bandi će će te? „vrag potriba“.

Napervo pišete va „teti Jambroziji“, da su nikoga turali radi pijanstva i če ja sve neznam; ma skužajte, vam mora bit jedna vida molana va glavi, aš drugonju govorit, če je čovek sam, to je skužajte jako velik „testimonium paupertatis“ ili u kratko to je jako bedasto. Da bite gospodine duhtore pometa malo pred svojimi vratu, kuliko bi vam čišće bilo, a i od potribi je. Ma ben da šeno! vi nimate vrata, aš ste prisega, da nimate kuće ni kucišća pak tako morate pometat pred tujimi vratu, kad nimate svojih.

Če pak pišete va „teti Jambroziji“ o nikakovom „refugium asinorum“ na to vam moram reć, da morate već bit posve zre... A šćoflo vas, ter šćoflo, kamo čete večega refugium asinorum, nego če ste ga učine vi, koga su već od svekuda šćirali, pak ste se baš refuji k asinom, skužajte ako je malo prosto, ma to se samo opetnju vaše besedi. Najzad pitate va „teti Jambroziji“ o nekom Hervatu, da ki je on? Slušajte me malo pobre, a ja sem vaje tih pita ki je to ta delija Krstić?

Četrti čin.

Va kancelarije odi Kostantina.

Mali Klanjšček (se vraća od suda) Kostantini ne more prit, zač brani Jouzeta i šioru Marju

Antik. Ča čemo sada storit!

Fanat: Pastite, da vas vizitam.

Antik: Ne, počekajte malo, ču poslat po Puovića. Čo piccolo Klanjšček, va čamar el Puović. (Dokle Puović pride Krstić flikuje va bragesi salo od Jambrozijine stomanji; ka mu je od zada vanka svirila, zač mu je bila malo preduga).

Puović (vas zapuhan): Ča me zovete?

Antik. Gospodin notajo lepo Vas prosim, posudite mi sto i deset fjinini samo za dva minuta, dokle Kostantini pride od suda.

Puović: Cossa? 110 fjinini? Aj bō — non go mi beci per dar via!

Antik: Ma lepo vas prosim, dajte mi ih samo za nekoliko minuti.

Puović: Ma rekam sam vam već — mi nogo beci. ecco. Non go e non go!

Antik: Ale lepo vas prosim. Vidite kako ih trebam. Pak mi smo patrioti — oba smo z Dalmacije — nčinite mi tu ljubav.

Puović: Ma kada vam govorim, da nimate beci. Non go beci — e basta.

Pak su mi odgovoreli da ta delija je talijanski plaćenik, ki za beci truje narod svoj.

Menj je jur znano, da je bilo prorok ki su prorokovali, da će bit izdajic, tako prorok Izaija govori: Čujta nebesa, i čuj me zemjo, odgojli sam diča, a oni su me prezreli, odvturni su svoje lice od mene; i vol poznaje gospodara svoga, i magarac jasle gospodina svoga, a narod moj toga ne poznaje i sam sebe ne razumi, ne plemeniti sini prezreli su narod svoj i ostavili su ga.

Permajmo se malo gospodine duhtore poli ovih riči. Če je prorok Izaija narika za sinove Abrejske, to bi se dalo od riči do riči prenest i na vas. Aš vi ste prezreli vaš mihi hervatski narod i odvturni ste svoje lice od njega, vidite, vol poznaje gospodara svoga a vi ne, donke onrat če?... i magarac jasle gospodina svoga, a vi poznajete tuje jasle osobito one Campitelleve... donke onrat če... najboje bi bilo da bi te na to sam odgovore.

Ter me sada razumite če vam mislim reć! Dajmo vi recite da š!

Vidite va onih besedah proroka Izaije je baš spjunut vaš litrat. Je vam pravo?

Ču finit za denes, pak ako Bog, da čemo se još vidit, a če ne, samo vam poručujem ne budite prost aš bite me prisilili još prostije govorit s vami; ako budete fin i ime liepu manijeru, onrat ču i ja stavit frak, lak, klak i rukavice, Za sada do vijenja i točka. Komarac.

Dopisi.

Iz Lovrana. Pišu nam iz Lovrana na 28. aprila o. j. Vaše pismo iz Lovrana, štampano va zadnjem broje „Narodnega lista“ nam se je svem jako dopalo zač je sve ča je va njim napisano sve čista i prava istina. Tako je istina prava i ono, ča ste od Grossmana pisali zaradi onih 100 fjinini keh je Grosman pitat i dobil, samo da ne dela profi onemu mladici ki je supikal za poč na „Lloyd“.

Nego Grossmanu ni bilo dosti da je dobil teh sto fjinini.

Jedan dan bil je na Lovranskoj place z jednem gospodinom fureštom. Onuda pasa on mladci, ki je bil supikal za poč na „Lloyd“. — Grossman ga pozove k sebe i mu reče: — Vi ste supikal za poč na „Lloyd“, ma vam još ni prislo niš. Znaete, sada bi trebalo još malo pomazat pak če poč. Ov gospodin ovde more puno pul direccijona od Lloydja, ako daste njemu još sto fjinini, onputa čete seguro dobit na Lloydju suzbu.

Ta mladci se zna ni dal valje beci, nego se je malo informal ki je on gospodin,

Antik. (zame od žepa jednu zlatnu unu): Vidite ova zlatnu uru! Koštala me je 140 fjinini — ja vam ju davam za penj, posudite mi teh 110 fjinini.

Puović: Ma ve digo, che non go beci. Non go e non go! cossa volé de piñ, che ve digo.

Antik. (ki se je spametil, da je neki dan na sude prisegal, da nima niš, valje se je popravil i rekak glasno da ga fanat dobro čuje): Nego valja da znate, da ova zlatna ura ni moja, nego od šiore Jambrozije.

Puović (udri z nožinom po veb): A kako morete vi mane dat va penj jednu uru ka ni ni vaša, nego od šiore Jambrozije, a? Mi non dago niente, mi non go beci i Bog! (Puović gre ča.)

Antik: Maledizione! Povero me — me infelice! (Pak se obrne k fantu): Na vam ovu uru — nesite ju na sud.

Fanat: Ja ma to ni dosta.

Antik: Ča bite još oteli?

Fanat: Onu spilu, ka vam je zaborana va šjarpe. (Zame mu ju) O tako!

Antik: Je vam dosta?

Fanat: Sada bim rado videl, ako imate ča va žepih. (Vižita mu svi žepi, i niš mu ni našal. Sumo od zada mu je salo Jambrozijine stomanje delalo puno fagota, ale to salo fanat mu ni smel sekvčstrat.) A

pak znate ča je doznal? Dornal je da je on gospodin redator nekakvega foja „Tagblatt“ ki se je ono vreme stampeval v Opatije. Ta gospodin redator ne samo, da nebi bil mogal onemu mladici niš pomoć, nego on ni pravo ni znal ča je Lloyd ni kade je direccion od Lloydja, a njegova beseda ni valjala pul Lloydja ni pipi tabaka. — I tako htel je Grossman onemu mladici zmamit još sto fjinini.

Sada neka sude svi pošteni ljudi bili sada Talijani al Hervati, je to lepo i pošteno ale ni.

Iz Klano. Kako ste javili va zadnjem broje „Narodnega lista“ naše upravo več konstituiralo se je sobotu na 27. aprila. — Predsednikom istega bil je jednoglasno izbran g. Josip Gauš-Kovač. Od strane občine bil je kod izbora g. načelnik Miro Jelusić, od strane kapitanata poglaviti gosp. barun Reinlein. Klanjski mađici su se ta dan skrili va svoje biloge zač ni bilo vidit vraga tiga. Nakon izbora sastali su se Klanjski rodoljubi kod Mata Sinčića kade su se do kasno doba noći uz zmuj vina i narodnu pjesnu najljepše zabavljali. — Da Bog da novemu viceu sreću!

Ki Kasta. Molim Vas g. urednik da uvristite u dojdneći broj „Narodnega lista“ shiedeće redke. — U nedelju dne 28. aprila na večer pridišeć muška i ženska podružnica u Kastvu u „Narodnom domu“ zabavu sa pjevanjem, deklamacijom predstavom i plesom.

Muški i ženski zbor odpevao je jako liepo i skladno po jednu pjesmu. — Muški zbor bijaše uvježban i ravnan od g. Gaja Milneršića, a ženski od g. Trinajstić učitelja u Kastvu.

Gosp. Vinko Rubeša je zanosno deklamirao krasnu „Šenoinu pjesmu: „Kljetnikom Hrvatske“. — Nakon pjevanja i deklamacije predstavljala se šaloigra „Seljaci u gradu“. I predstava je jako liepo izpala. Bunu smjeha izazvala su gg. Marjanović i Trinajstić, koji su predstavljali seljake. Oko jedanaest sati počelo se je plesati, pak se živo plesalo sve do bieloga dana.

Ova je zabava u svakom pogledu liepo uspjela. Vidjesmo na istoj gostova iz Rubeši Sv. Mateja, a liepi broj gostova nadošlo je i iz Voloskoga. Kako nas uvjeravaju, na blagajni unišlo je liepoga novca te če družba sv. Cirila i Metoda za Istru i od ove zabave imati znatnu korist. Tako valja! Mi želimo samo da naše podružnice više krat privede takvih zabava, e da se tako narod osvjesti a družbi koristi pak neka prodanci, izdajice i propalice pucaju od jada.

Iz Matulji. Zadnju sobotu pripeljala se je z Reki železnicom Krstićeva stara. Na stacije bil je Valesio dimnjčar s Kastva. Kad ga je stara videla rekla mu je po tali-

sada grem. Servo umilissimo šior dotor. (Gre ča).

Antik. (sam): Ah, ka sramot, ah ko poniženje! Povero me! Povero me! Majko moja mila zač si me rodila, zač! Puović! crudele uomo! Od svojih ljudi — ovolika sramot! Ča će bit z mane, ča će bit z mane? Ako ovo zmane delaju, kada me imaju potrebe, ča te pak z mane delat, kada njim ne budem već mogal rabit? Oime, perduto sono — perduto, Rovinato, disperato, mal pagato, maltratato, calpestato, sbachetato, pegnerato, già srratato, lapidato, coi ovi bombardato, bastonato, incapotato, infazolato — moj Bože, moj Bože, kakov život je to! (Šiparij pada).

Peti čin.

Noć je. Antikrić se sam čede gore dole po kamare. On je va Jambrozijinoj stomanje, ka mu doseže skoro do kičice. Kratki rukavi — a na prah je dekoliran. On je jako zamijenil. I jadan je na Puovića, ki ga je danas onako ozramotil. Ah, to ga peče — to.

Ta Puović! Ki bi bil rekak! Nego zaludo je, takovi su svi... Ze inutile — s njimi se ne će dat živet. Kako vraga — se impossibila. I tu ni druge, nego hitit se kamo drugamo. Dobro je to, hitit se, ali kamo? Hrvati me ne te, socialisti isto ne — dunke ikamo? Da bim se hitil mej Nemce, tamo kamo va Oberstajersku da onde delam za Nemce, kako ovde delam za Taljani. Ja

janaki: „Pridite mi dimnjak pomest zač da grem per aria bi sa Hervati godili“. Valesio njoj je odgovoril: Ča prit ča ma neznam pak kako će a temi Hervati finit.

Mi staroj sporučjemo da ni treba čekat da njoj mačja knča sgori, zač če jako brzo poč i brez ognja „per aria“. Valesio pak neka deži zajik za zubi i neka se brime za svoj talentu, a ne za Hervati, zač bi mu se moglo dogodit, da gre od kuda je prišal. Marinčić.

Ča piše „teta Jambrozija.“

La dieta del nessuno. „Teta“ se jači na nas da smo pisali va zadnjem „Narodnem listu“, da pred 40 let Talijani nisu oteli zato poslat nijednega svojega deputata va Beč, zač da su se nudali da če od dneva do dneva Istra spast pod Italiju.

I Krstić riga na nas svu žuč, ka mu se je nabrala okole jetar ovi dni, kada ga je ono g. dr. Pošić činel rubat, ja svu tu žuč riga Krstić na nas i nam govori, kako on to vavek govori, kada ga stavimo va klešča, da ni istina ča smo ni napisali. A znate š čim on to dokazuje? S tim, ča nam pred oče stavlja dva muža, ki da su onputa bili va diete, a to su Dr. Minak i Campitelli (dolce nome! op. stampadora.) I vi valja da znate, da je sveh deputati va Poreče 33 a on nam nabreja samo dva, ki bi imeli potamnet ono ča smo mi napisali. Da vidimo malo!

Krstić pita: Ki ne pozna dra Minaka? A mi pak pitamo Krstića — Ste vi poznal dra Minaka pred 40 let? Kakov je on onputa bil, kako je on onputa mislel? Bi nam znal to povedat Krstić, a? Ter sam Krstić je sada veći Taljan nego je jedanput bil sam Garibaldi, pak ipak je pred tri leta pisal doktoru Stangeru, da mu izrazuje „izvorno čuvstvo Hrvata“ i još je dodal, da če zajedno s njim radit „za Hrvatsku“ i t. d. A to je bilo komad pred tri leta. A kolika promena je nastala va to malo vreme pul duhtora Lizirići? Po tom ako bi mi imeli sudit doktora Minaka po Krstiću ne bimo niš previše rekli, ako bimo ostvrdit, da je dr. Minak mogal onput imet posve druge misli nego ih sada ima. Pak ča zna jedan Krstić kakove misli ima sada dr. Minak! Ih misli on, da če jedan doktor Minak poč povedat svoje misli jednemu kakovemu takovemu Lizirići? A ako čemo se vratiti na onu sedutu ku su Talijani držali pred 40 let va Parence, mogli bimo napomenut još i to, da on dan dra. Minaka tamo ni bilo n. Nego da bi i bil, za nas bi to bilo svejedno.

Homo sada malo na Campitella. Krstić piše: „Dr. Campitelli je muž, poštenjak od glave do pete, ki na uzoriti način već od

ja, jušto tako — pokazat ču ja i Puovića i Talijanom, da ih ja nimate straha. Pak zaludo je — ja vidim da se i tem Talijanom beci težko davaju od žepa.

A pak neka gredu Talijani k vragu — Živili Nemci. I već neću pisat ni „tete Jambrozije“ — niš, niš — neka imaju — to njimi budi.

Listonoša (opre vrata i obrne se na stranu): Ju mane, gospa neka skuzaju, ja sam mislel, da su to gospodin Antikrić, neka skuzaju — neka skuzaju.

Antik: Ter sam ja Antikrić, dajte semo, ča imate.

Listonoša: Oni su to, šior Antikrić. Va ženskoj stomanje! Ju mane, ju mane! Kakova moda je to sada. Na njim, tu njim je jedna „vaglia postale“ od 200 krun.

Antik: Pokažite! Ha! 100 fjinini od Campitella. Eviva Taljani, eviva Taljani! valje za stol — valje za stol — da napišem jedan tvri članak proti Hervatom. A ma ču tuć — ma ču lupat, kega čapa — čapa — a Jambrozija ako če imet zlatnu uru neka ju gre iskat, Beci, beci, to je za me, aržan fa la guer! Avanti, chi me plaća, temu služim. Viva Campitelli, viva la gran patria italiana! Viva, viva, viva! (Šiparij pada.)

vile let drži svoji visoku čast od kapitana od istarske provincije". Tako piše Krstić sada, a pred 5 let naime leta 1896. pisal je isti Krstić v 3. broje svoje "tete Jambrožije" o tom istom Campitelli ovo: "Zlo je u saboru — hoće li ma da samo i pisanu na šir zastupnici (Spinčić, Laginja i drugi) — eto gdje ih odmah neumoljivo zvonice pobnavljenog predsjednika (che bel complimente, sior Campitelli) zove na red, a rieš im se odzinjuje. A malo dalje piše isti Krstić: "Energicnom" postupku ukvašenog predsjednika (Campitella) povladjuju afrikanski prosvjetitelji umjetna većina u saboru." Sada ja lepo i srdačno pozivlju burbu Krstida, da mi malo protumači, kako more jedan "pobnavljeni" (imbambini) i "ukvašeni" (zvišeli) predsjednik Campitelli služiti za dokaz onemu, o čemu bi nas Krstić otel uvjeriti? Krstić se rado hvata da govori uvjek istinu, i za to ako je istina da je on rekal za Campitella da je naime "pobnavljeni" i "ukvašeni", o čemu mi ne smemo ni dabitat, onputa će i nam bit dopušteno, pomislimo, da ta brižan "pobnavljeni" i zvišeli starac ni mogal ni znat, a kamo li razumet, da se je onputa va diete delalo i o čemu se je glasovalo. Tu će i sam Krstić uvidet, da bi bil najbolje storil da je mučal zać ako i bude sada napisal, da Campitelli ni već imbambini i da ni "zvišeli", to će svaki lahko pomislet: — A ja sada govorić tako, pokle ti dava 100 fjinri na mesec.

Nego još neć. Zać nisu pak Trještini "Progressisti" pošiljali va Beć svoje deputate sve do 1897 leta? Zato, zać su vaveki govorili, da njihovo mesto ni va Beće, nego va Rina.

I još neć. Va Rovinje i po drugih taljanskih mesteh bilo je, i ima i danas još ljudi, ki neta da plaćaju franjki, zać misle, da će ih do ko to leto Talija osloboditi. A ča su pak ti naši Taljani delali 1866. kada su se nadali, da te pod Lisom Anstrijanci bit svi potopljeni!

A petardi, a sramotni spisi a bombi proti našemu cesaru va Trste? A Oberdank i compagnia? To je to, altroke sadašnje Krstičeve fandonije, ke on piše zać je za to plaćen.

Ođ keh je većina va diete? To pita Krstić va zadnjoj "tete" a na to mu mi odgovaramo s njegovimi besedami, keh je napisal va "tete" od leta 1896. On je napisal; "Afrikanski prosvjetitelji — umetna većina u saboru". Umetna većina — kamo ćete lepše ime za one taljanske Afrikance va Parence. Bravo Krstić!

Kamber, to Vam je redator od taljanskega lista "Avanti". Mi ga ne poznamo toliko znamo, da je Taljan. Tega Kambra bi Taljani otopili va žlice vodi, zać ih grdo bikša. I Krstić piše proti njemu. Krstić ga jako napada i govori da su ga svi krugovi odbacili od sebe. Dobro je, ako su Kambra svi krugovi s Trsta, odbacili od sebe, njega, Krstića su pak krugovi z Reki sfratali, ča je puno sramotneje.

Krstić piše, da je Kamber pošiljal prevarstva. A Krstić, ča ih je Krstić malo storil? Za Kambra piše Krstić, da je postal socialista, a on, Krstić ča ni morda i on bil socialista? Za Kambra piše Krstić, da je moral poč va tamnicu, pak da je od straha pobegal va Italiju. A mi znamo, da je i Krstić od straha za ne poč va tamnicu pobegal bil va Ungariju.

Za Taljana Kambra Krstić govori, da je plaćen od policije, da špiju dela a Krstić je sam prisegal da dobiva na mesec 100 fjinri od Taljana, a za ča — to zna svaki ki čita njegovu izdajničku i škariotsku špiju "tetu Jambrožiju".

Krstić svršava pokazjuć na Kambra ovako: "To Vam je vredni čitatelji" opisan va kratko ta čovek na kega se dr. Počić pozivlje, za dokazat, da istarski deputati nisu va 40 let ma niš storili. A mi svršavamo pokazjuć na Krstića ovako: "To Vam je moji dragi čitatelji čovek, kega bedasta mačkarija drži kako za nekega proroka, a kad tamo on ni vredan ni da ga zemlja nosi."

Ežener. Krstić piše, da naš kmet mora bit zahvalan istarskem deputatom, da je oslobodjen od eženera. Istina je, naš kmet mora bit zahvalan istarskem deputatom Laginje i Spinčiću, da je oslobodjen od eženera. Ča nisa Laginja i Spinčić pravi i rođeni Istrani? Bože moj, on Krstić misli, da su svi dela patria de Liziriti kako on.

Nježna žena: Krstić piše, da je šiora Marija nježna ženica. Ki zna, ako je bila i onputa nježna, kada je ono mlatala po Jouzetu, kako po kakovoj vrecetini. Berke š, da se more reć, da je nježna, da ne bi za drugo, ako ne za oni mustaceti.

Ova je lepa. Krstić va "tete" piše tako, kako da bi tobože "supruzi" Stirn bili neki dan nepravredno odsudjeni! On govori, da su se neki svedoki krivo izjavili, zać da su na sude rekli neki černo, a neki belo. To govori Krstić sada, pokle šentence, a mi znamo, da je tri dni prvo šentenci rekla samoj šiora Marije, ča će ona dobit 2 dni, a njiji muž Jouze 7. Ča će to reć? To će reć, da je Krstić, ki već po esperience pozna codice penale znal već naprvo na koliko će bit supruzi Stirn odsudjeni. Onputa za kega se vraga sada ripi? Ja ma Krstić mora čagod napisat, zać dobiva od Štirna meso a paf!

Stvaris Klaniga. Donke Klanjski Garibaldinci de rejmento Vittorio Manoeve neta rikarit proti izborom va Klane. Mi smo to i napred znali. Dapače mi se spamećujemo, da smo va našem liste napomenuli, da je rekurs ona slamica, ke se obično čepuje on ki se već utaplja. A ti Garibaldinci da ne te rekurit za to, zać da su dali znak života, ki da će z vremenom krepji i jaći postat. (Ta život morete stavit va korito, ča vam valjda debji narast.) I tu velu mudrost piše "jedan ki da misli svojom glavom". Ja bim rad malo videt tu glavicu, ka mora bit ale od repe ale pak od kapuza.

Krstić "buona fede". Neki dan je neki z Draguča posal va "tetu Jambrožiju" jedan od onih trubasteh razgovori proti župeupravitelju i učitelju z Draguča, a Krstić samo da je videl da je to proti popu -- cmrknuv vam je on to valje va "tetu". Neki Sestan (malo je sestan, kada se dostoji pisat va "tetu Jambrožiju") piše Krstiću, da neka napiše va "tete", da on ni onega napisal, a Krstić je taljanski napisal, da mu je "somma dispicenza", da se je dal čepat va trapulu od peršoni "la quale abusò della piena mia buona fede". Ste ga čuli à? To piše Krstić kako da bi to on bil neć! A mizerija, ter mizerija i arlekin, obućen va stomanju i mudandi od "stare Jambrožinke", to ste vi, to "altroke buona fede". I to govori on, Krstić, kako da se je svoji dni malo "abuzal" della buona fede od tolikoh drugeh. Ča ni morda on abuzal della buona fede od gospo Ressiman, kada ju je pital 100 fjinri za jednega siromašnega čoveka na Kastavšćine i kada mu ih je dala, on ih je lepo pošral, pak ki te ga višto, ga višto! Ča je on malo abuzal i abuzuje "della buona fede" od brizneh rukavačkih i brežanskeh mačak, kada ih vara da dela za Slovince, a on otvoreno dela za Talijane iredentiste? Urta fanfaron!

Istrijani Čukovići pitaju, da ako je ki kada ku divojku prevaril. Mi mu odgovaramo: Je, Fritalja onu "puli Turak". A vrhu tega Krstić je prevaril i svoju zakonitu ženu. Ti "istrijani Čukovići" pitaju nas da odgovorimo na jedan njihov gomilarski dopis. Mi smo pripravni i na to, ali samo onda, kada njim ne budu oni dopisi smrdeli z gnjojem.

Čudna stvar. Krstičevi mački ne moru nikako pisat a crnilom kako i drugi pošteni ljudi, nogo ako te ča nadrajat moraju pero umakat va gnjoj. Pfui! poki -- ter poki!

Visto i considerato, da i drugi del "tete" smrdi po mudandali i po stomanje od Jambrožije, to ču ovde zaključit, zać mi trebe poč malo arje zet.

Barba Tončić.

Nesrećna divojka.

(Narodna pjesma iz Barbaštine prebio: Pavao Špana.)

Rano rani Rožica divojka
Rano rani pred Irina vrata.
Pred vrati je Ivanova majka,
Bošju njoj je pomoć nazivala:
"Bog pomoz majko Ivanova!
"Zdravije i Bog Rožica divojka,
"Ča se šećes oko dvora moga?
Odgovara Rožica divojka:
"Sve zaradi Ivana tvojega,
"Kad smo z Ivom mladi blago pasli
"A mi smo si terdu viru dali,
"Da čemo se skupa oženiti.
Njoj govori majka Ivanova:
"Istina je Rožica divojka,
"Moj je Ive dite nepametno,
"Moj je Ive dite nerazumno,
"Dva ga leta oženiti neću
"A ti hodi od kuda ti drago!"
Kad je sam njoj razumila
Sve suzice do zemlje prolila,
Bilemu se dvoru odputila.
Još ni ona pokraj dvora bila,
Lipa njoj je svača dolazila,
Lipa svača i lipa junaka,
Kako njena kita divojaka.
Lipa svača kroz polje jahala
Bandira njim u sunce igrala
Zeliza njoj zvezide pobrojila,
Ive šeće pod biele kule,
Izšetia se na bile lakune
I pogleda spod desnice ruke
Ter pogleda niz to polje ravno.
Sam se sobom Ive razgovara:
"Mili Bože na svemu ti fala
"Čigova je ona lipa svača,
"Lipa svača usrid polja ravna:
I s tiha mu govorila majka:
"Nećudi se drago dite moje
"Ono j' svača Rožice divojke
"Koja te je jutro zaprosila
"Da b' se mlada za te oženila.
"A ja sam njoj Ive odvrtila:
"Da si Ive dite nepametno
"Da si Ive dite nerazumno
"Dva te leta oženiti neću!"
Kad je Ive majku razumio
Od muke ga glava zabolila
On odsedla vrana konja svoga
I on trči priko ravna polja.
Kad je bija nasrid ravna polja
On zavikne iza svega glasa:
"Već od Boga stari starešina
"Pustme ljubit s tom Vašom nevistom".
Odgovara stari starešina:
"Ljubi mi se kolik tebi drago!"
Kada ga je mlada razumila
Sve suzice do zemlje prolila
Bile ruke oko vrata viala!
Dva se puta lepo celivali.
Treti put su mertvi doli pali.
Još govori stari starešina:
"Proklet bija, ki vas je rodija,
"Da vam nije sriću dopustija
"Neg ča vas je zemljom uranija
"Cernom zemljom i škriljom ledenom."

mu damo ta poduku i da mu damo prigodu da čita. Mi čemo toj našoj dužnosti ostati i naprvo vjerni, mi čemo i naprvo delat okole tega, da nam se naše pravice uzdrže i očuvaju. Za štampanje lista treba drugeh trošk, i to za štampu, kartu, marki i druge stvari. S temi stroški mi moramo prit vanka, ako čemo z našim listom naprvo poč, aš drugačije bi se moglo dogoditi, da bimo morali pustit sve na stran, od česa neka nas Bog očuva.

Teška su vremena, va keh mi sada živemo, i moremo reć, da sve zavisi od tega kako čemo se znat držat va oveh momenteh. Da propustimo samo za malo — mi smo gotovi. Neprijatelj je tu, ki bi nas svih podavil i pogubil za vavek. Zato valja da se držimo i to krepko i čvrsto. Ki ima zdravu pamet, vidi, kamo bi nas otel zapeljat prokleti izdajica, ona diva otrovna zver va čovječjoj spođobe. A mi moramo tu zver zatrat, va njoj moramo stat na vrat, va njoj moramo va gujsno i smradno grlo zatrat otrov ki ona hita va naš narod. To je delo našega lista — i temu će dela naš list ostati i naprvo veran. Ali ako čemo da naš "Narodni list" napreduje mi mu moramo nač pomoći, a puli kega čemo mu nač pomoći ako ne puli našega dobrega naroda, za kega i pišemo? Zato se još obraćamo na naše vredne prijatelje i vrucih ih molimo, da store i oni svoju dužnost, naime, neka nam pošlju predplatu, ku nam duguju. "Narodni list" košta samo 8 krun na leto, a 4 krune na pol leta. Siromašnjim pak davamo ga i za 4 krune na leto, aliti pak za 2 krune na po leta. Kemu je do tega, da naš "Narodni list" i nadalje živi i lepo napreduje, neka segne va žep i neka ga pomore s predplatom i neka nam veruje, da s tem ne će platit ni crnilo ni kartu ku mi potrošimo za list, a kamo pak naše delo i muku našu.

Još o zlatnom pira Velikoga Vojvode od Luksemburga. Svoje izvješće o svečanosti prilikom tega zlatnega pira tiskano u zadnjem broju "Narodnoga Lista moramo malo popunit. — Pokle pevanje društva "Lovera" pred Visokim Gostovom šli su na tribunu kađe su ti Gostovi stali Dr. Tripold, naš načelnik Dr. Stanger i prof. Dr. Glax. Veliki Vojvoda se je svoj trojici najlepše zahvalil na priredjenoj svečanosti. Iz taknu je, da ga osobito veseli da ga puk svojevoljno tako lepo počastil. Obćina Volosko - Opatija prikazala je Visokomu paru jedno lepo boké.

Dolazak Rumunjskoga kraljevskoga para u Opatiju. Petak dne 26. aprila t. g. u 11 sati prije podne pripio je parobrodom Elbro iz Rieke u Opatiju Rumunjski kraljevski par te je odsjeo u "Villi Angiolina" u Opatiji gdje će boraviti nekoliko tjedana. — Na Opatijskom mulu dočekali su Njihova Veličanstva naš načelnik Dr. Stanger, kotarski kapetan vitez Scarpa, predsjednik kurkomijske prof. Dr. Glax, baruni Reinlein i Schmidt kako zastupnici oblasti; od opatijah visokih gostova: veliki vojvoda i velika vojvodkinja sa prietolonasljednikom od Luksemburga, badenski prietolonasljednik, princeps i princ od Schamburg-Lippe, te preko hiljadu drugih gostova i inoga svieta.

Jedan odiel opatijahkih vatrogasaca pod zapovjedničtvom g. Frana Doberleta činio je na mulu špalir. — Njihova Veličanstva pozdravila su se baš srdačno sa predstavnicima oblasti i sa gore imenovanim kraljevskim Visostima. Pučanstvo Opatije i Voloske pokazalo je svoju ljubav i veselje na dolazku visokih gostova time, sto je izvršilo na kućama zastave. — Obćina dala je okitiće časte i puteve zastavama a kod dolazka pozdravio je Njihova Veličanstva 21 hitac iz mužara na tako zvanom Strandwegu. Njegovo Veličanstvo kralj Carol zahvalio se načelniku na liepom i srdačnom dočeku koji ga se je vrlo ugodno dojmio. — Isto se tako zahvalio i g. Doberletu što ga je dočekao sa svojimi vatrogasci i kao što g. načelniku tako je i njemu stianno ruku i ljubezno se s njim razgovarao.

Kršćenje židova u Voloskom. Utorak na 23. aprila t. g. bio je u župnoj crkvi u Voloskom kršten od Monsignora Zamlića uz asistenciju kapelana. Poljanskog veleč. g.

Kupujte žigice
družbe sv. Cirila i Metoda
za Istru.

Domaće viesti.

Jedna preporuka našim prijateljem. Najveća naša uteha puli silnoga posla, ča nam ga daje naš "Narodni list" je ta, da ga je naš narod prijel s najvećim veseljem i ljubavi. Radi tega smo odlučili, da se naš list i napred štampa. Mi za naše delo ne pitamo niš. Narod je potreban poduku, potreban je zdravoga čitanja — i naša je dužnost, da

M. Barbića židov Arnold Grünfeld, rođen u Brnu u Moravskoj god. 1848. Taj gospodin je po zanimanju fabrikant i predsjednik upravnog vijeća tvornice koža u Brnu. — Krstinim kunom bijaše mu "veličastni gosp. Mate Dubrović kapelan u Opatiji.

† Vinko Štracaj. Velika je nesreća zadala obitelji Štracaj u Voloskom. — Ponedjeljak popodne pao je g. Vinko Štracaj pomorski kapetan, po kućnih stabih (Skalah) u Prehiku, kamo se je pred dva mjeseca preselio. Pao je tako nesrećno da je ozledio mozak i usljed toga je nakon nekoliko ura teške muke i boli uzdahnuo. Pokojnik bio je dobar domorodac a u našoj crkvi je bio od velike potrebe jer je kod svih prilika pomagao kod crkvenog pjevanja. — Lahka mu budi domaća zemljica!

Vjenčanje. Gosp. Anton Linardić c. k. kancelista na sudu u Voloskom vjenčao se je dne 29. aprila 1901. u Krku sa dražestnom gospođicom Savicom Brantić. — Naše srdačne čestitke.

Gosti u Opatiji bilo je na 1. o. m. 1897. Od 1. septembra do danas prišlo ih je u Opatiju 11820.

Hrvati puli Žukvarića. Čera na 1. maja prišlo je nekoliko studenata od hrvatske gimnazije od Sušaka na Frućići, pak su sli ravno Slocariću va oštariju. Tu su se naši vrli mladići zabavljali i pjevali su koliko ih grlo nosilo: "Liepa naša domovina!" i "Bio proklet izdajica, svaki domovine!" Mi smo gospođi studentom jako zahvalni, kadja pridva va naše strane, i mi bimo im na srce postavili, da pridva k nam koliko moguće gušće. Samo bimo njim preporučili to, da se drugi put popitaju prvo nego te pod va cigovnu oštariju i to radi tega da ni lepo da naši hrvatski beći gređu va žepi od naših najgrješnih neprijatelji novopobednih Talijani, mej ke spada va prvem rede glasoviti Slocarić, vulgo Žukvarić. Nego to je za svem tem morala bit sakrabojska muka za brižnoga Sotončića kada su mu ono v nšijah gmelj: — Bio proklet izdajica svaki domovine! Ali ma je srzal. Ljudi ki su ga va to vreme videli, povedali su nam, da je bil od jada zelen kako smrdeljna. Brizau Sotončić. Jedna beseda njiogovoj madame: Gibizi pofero tjaoflo ein pisel salamara, morda će mu pasat jad, kega je počutili, kada su mu se va kuće zasvetile onolike hrvatske — trobojnice.

Vojnici na Voloskom. Petak na 26. aprila okol desete ure prije podne prišli su na Volosko dva bataljuna regimente br. 96 viteza Cattinelli, koji su u Reke. Ti soldati delali su na Učke manovru a petak su činili i prišli su preko Lovrana na Volosko. Va Lovrane čekala ih je regimentaska banda. — Kroz Opatiju i Volosko prišli su ti vojnici sa bandom na čelu, koja je svirala lepe hrvatske koračnice. Na Voloskom odpočinili su va Tošine sve do treće za podne. — Tu su i kuhali menažu i obedvali. — Naš načelnik odlučio je da se soldatima da 250 litar vina. Oberstar je na to načelniku lepo zahvalil i zapovedel, da ima glazba zapadne zvonit pred načelnikovom kućom. — Od 1 ure i pol do 2 i pol zvonila je glazba pred občinom a načelnik je muzikantom daroval još po nekoliko cigari. — Na tri ure postavili su se vojnici u red i odmarširali su put Reke z bandom na čelu. — Prvo nego su sli, oberstar se je još jedanput načelniku lepo zahvalil za pogošćenje vojnika.

Krstić ruban. Sreću na 24. aprila o. l. bil je Krstić od jednega sudbene fanta ruban. Puno vremena se je branil i ni pustil da se ga ruba zač da će Costantini platit dug za kega se je njega imelo rubat. Costantini, ki je bil na sude odgovoril je Krstiću da nemore prit, zač da ima razpravu. Za tem je poslal Krstić po svojga patriota i kolegu Puović i prošil ga je, da neka mu posudi 110 florini za platit ta dug. Nego Puović je lepo Krstiću odbudril da on ne da niš. A znate zač ni htel dat? Zač se ni on va Krstića ne fida. Ni bilo druge nego, da se Krstić pusti rubat. Našlo mu se je jednu zlatnu uru i jednu iglu (špilju). Za uru rekao je Krstić, da ni njigova nego od tete Jambrožije. (Kako i mudautli ke nosi Opazka

slagara.) — Va taknjine ni imel nego tri sestice.

Stara Jambrožina i šimija. Krstićeva Mauden-liferantkinja stara Jambrožina ima puli drugega blaga i jednu šimiju. Ta šimija njoj već puti pobegne, a ona teče onputa za njom va jednih grtelh cvatoh i vapije: — Ja dala florin, ki mi čapala šimija! A ja bim dal dva za njoj ju ne čapat. U ostalom bilo bi dobro da i obdina pripazi da onaj gredoba od šimije ne straši strance, ki prihajaju na Matulji.

Hrvatska bandera na opatijskom Kazinu. Svakemu je pala v oča ona lepa vela trobojnica, ka se je na 23. o. m. vijala na nekadašnjem taljanskem Kazinu. — Bila je tako velika, da bi se bilo sve acioniste od Kazina moglo va nju zašit i još bi bilo ostalo mesta za Krstića i za Mirju. Dijo niho — nač ti to pride — hrvatska bandera na Kazinu, ki je bil zidan s kalabrežkemi žulji! — Ljudi moji, ja mislim, da je već sudnji dan jako blizu.

Naši dobri susedi v kleščeh. Che pegola je to za nas, govoril je neki dan Durmeš, da ona bandera od Luksenburga mora bit jušto onakova, kakova je i Hrvatska. I ni otel on miga stavit ta banderu na svoju siciliansku kuću! A tako su storili i neki drugi opatijski Kalabrezi. A neki nisu znali ča storit pak su zmešali koluri i su stavili dva ale pak tri bele štriki mesto jedne, samo da spase patriju. To je storila i jedna "testa quadrata", ki misli, da se koluri od banderi daju tako stenfat, kako ono on zna stenfat oni smrdljivi gulaji od 10 dan.

Jedna dobra odluka. Kastavska občina ima silnih strošak za svoji siromahi. Nego postupno ča, dokle su ti siromahi doma, va obdine. Ma se dogudja, da neki ter neki bivaju već više let zvan obdine, a neki pak i od detinstva, da jih nijedan od domačeh ni ne pozna. Pak i za takove mora obdina davat beći. To ni pravo! Lego sada će se i temu pomoć. Po novem zakone, svaki ki biva nepretguato deset let zvan svoje obdine, ova ni već dužna za njega skrbet. Za to odlučilo je občinsko zastupstvo, da se popita va Trste, Pule i druguda za svi oni Kastavci, ki su 10 let od domi, pak da jih oni grad ili obdina zame za svoji. To je i pravo, a s tem će se obdina Kastavska oslobodit težkega bremena.

Pošta od Sv. Mateja. Občinsko zastupstvo va Kastve odlučilo je pitat direktiju od pošti, da bi na poštarskem pečate va Sv. Mateja bilo i hrvatski napisano "sv. Matej" ali do sada je stalo samo taljanski napisano kako da smo na sred Kalabrije.

Da ljudi ne gube vreme. Naši ljudi više puti kada imaju posla po oćelijah na Voloskem moraju tamo čekat po cel dan, dokle pridva na red, a to najviše poradi tega ča se uredovne ure o polnem prekinu, pak onda opet nastave na 2 ale 3 ure zapolnjeni. Zato je obdina Kastav odlučila storit prošnje na oblasti, da u budne budu oćelji oprti od jutro pak zajedno dokle steča propisane ure. Ako bude ova prošnja uslišana, s tem će se narodu lepo laginju storit.

Proti taljančenju. Naši Talijani niš više ne žele nego kako bi našu Istru potaljančili. Oni su svakemu mestu, ko nima taljanskoga imena takovo skovali, pak ga i rabe, da čovek kadgod ni nezna, kade je to mesto. Tako su skovali i po Kastavščine taljanska imena, pak jih i naša junta va Poreče rabi. Kastavska obdina bila se je jur pritužila proti toj neurednosti, pak je i pred nekoliko vremena odlučilo občinsko zastupstvo da se na pravo mesto podnese pritužba radi tek taljanskeh imen.

Taljansko gospodarstvo v Istre. Porečka banka dava beći na intavulaciju kuća ili zemlje. Navadno daje na kuće samo do polovice vrednosti od kuće koju se za dug podlaže. — Jednemu našemu čoveku još i tako Talijani težko daju beći na kuću. — Drugačije postupaju Talijani kad pita posudu kakov Talijan ili taljanski prodanac. Onputa gospoda va Poreče ne gledaju na tanko. —

Svaki ki je bil pul Matulj pozna Ambrozinkinu kuću, za ku Krstić govori da je

njigova. — Na tu kuću je intavolana na prvem meste ljubljanska mestna hranilnica za 7 tisuć krun, na drugem meste ista hranilnica za 2 tisuć k, a na četrem meste ista banka za 6 tisuć k; dakle svega skupa je intavolano duga 21 tisuća krun. Sada pitam ja ki će dat za "mačji kaštel" 21 tisuć krun? Seguro nijedan, pak se more ved sađa segurnošću reć, da je onih 6 tisuć krun ke su na toj kuće na zadnjem meste intavolane za vavek i vekom zgubljene. A ki će to trpet? Ki drugi nego istarski siromahni puk. Tako vidite Talijani v Istre gospodare. Samo da Krstiću beći priskrbe delaju škodu zemaljskoj banke. — Drago će Istru koštati ta fritalja. —

Kako Krstić floća. Va "Jambrožije" od 16. marča o. l. pod naslovom "Neistinito prikazivanje stvari" piše Krstić, da mu je neć povedal Dr. Kafka pred Dr. Thoth onput kad su ta dva gospodina stanovala pul njega ("pul mane ono doba kad je nemački Cesar bil va "Opatije").

"Pul mane" će reć "va mojoj kuće". Kamo je šla ta kuća ako je Krstić prisegal da nima niš svojga, da nisu ni sotobrage ke nosi njegove? (A su očali ki nosi njegovi? Opazka slagara.) Mi znamo, da je mačja kula pul Matulj bila kuća "tete Jambrožije" ka je Krstića k sebe zela kako za zeta zač mu more po letih i mast bit.

Znamo i to, da bi se ta kuća bila za dug ved prodala, aš se je već stiskalo na to, neć s Parenca neć s Ljubljane, ki su prej intavolani ali nijedan ne mari kupit je, kako da je prokleta. (Ter i je, zač da ju ki kupi bi ju moral barem par let svu odrtu pustiti pa se dobro od onega mačjega smrada zvetri prej nego bi šal va nju bivati. Op. slagara.) Znauo to sve i još puno toga, ali nismo nikada znali, da je Krstić svoju kuću imel, kako on to piše a sađa priseguje da nima ni brageš. Povera Jambrožija, još će te tokat nagu kodit!

Jambrožija mia cara
To ni niš dobro!

Svega po malo.

Amerikanski anarhisti. Va Patersovu odlučili su anarhisti prebivajući v Amerike (skoro sve Talijani) ubit nemškega i ruskega cesara i taljanskoga kralja. — Kako piše "Newyork Herald" neki Romagnoli (opet Talijan) bil je određen da ubije nemškega cesara. Romagnoli odputoval je z Ameriki v Italiju a odovde va Nemačku. Va Berlinu bil je od policaja zaprt, a hartl ke su se pul njega našle dokazuju, da je on vezan z amerikanskemi anarhisti.

Umorstvo sred belega dana. Na 21. ovega meseca dogodilo se je va Pragu na sred place i okol polna strašno umorstvo. Neki Banžek, direktor od komunalne rendi va Pragu bil je na ceste zaostavljen od nekega dacionara Wurma, ki je bil pred nekoliko odpuščen od službi. Wurm je pital tega direktora ako će ga zet nazada va službu a on mu je odgovoril, da tu ni mesto za govorit o tem neka pride k njemu va kancelariju. Na to je Wurm znel iz žepa revolver i spružil je pet tiri va Banžeka ki je pogodjen od pet balot zrušil se valje nrtav na tla. Wurmu je policija valje za perla. —

Koliko je Hrvati v Amerike. Va severnoj Amerike je okole 200 tisuć Hrvati iz Hrvatske, Slavonije, Dalmacije i Istre. Amerikanski Hrvati ustanovili su društvo: "Narodna hrvatska zajednica", ka ima 10 tisuć člani.

M a t. Ča dela naš Kirčiva?
J o ž. Tratu poteže.
M. Je već ča čapal?
J. Je, jednu šimiju za Krstića.
M. A ter ju Krstić ima doma.
J. Ja ma ovako će imet dve.
M. Zač već Krstić ne zove naš list "smradni list"?
J. Zač su mu se ljudi mutili, pak nisu znali ki foj misli, da li svoju "tetu Jambrožiju" ale pak ki drugi foj.

Dopisnica uredništva.

Imena prinosnika za družbu sv. Cirila i Metoda za Istru štampat ćemo buduć put.

Poziv

na glavnu godišnju skupštinu kot. bolestničke blagajne v Voloskom.

Pošto se glavna skupština kot. bolestničke blagajne u Voloskom sazvana u nedelju 28. aprila t.g. nije mogla obdržavati, podpisani sazivlje ovim, u smislu § 30. društvenih pravila, novu glavnu skupštinu, koja će se obdržavati u nedelju dne 12. maja 1901 u 10¹/₂ sati prijep. u občinskoj dvorani u Voloskom sa već objavljenim dnevnim redom.

Volosko, 1. maja 1901.

Dr. Ivan Poščić,
predsjednik.

Oglas.

Usljed zaključka c. kr. kotarskog suda u Voloskom od 18. aprila 1901, pbr. A 293/00 — 24, obdržavat će se dne 8., 9. i 10. maja 1901 prijep podne do 3 sata poslie podne u Pobrlih br. 10 dobrovoljna dražba (inkaut) svih u ostavinu pok. Ermiutje Suecih spadajućih pokretnina (mobiliija). — Stvari se mogu pregledati od 8 do 9 sati prijep podne u Pobrlih br. 10.

C. kr. kotarski sud Volosko.

I. istarska

radionica opanaka

Podpisani preporuča sl. p. n. občinstvu svoje bogato obskrbljeno skladište svake vrsti opanaka, koje rasprodaje na veliko. Naručbe po mjeri izvadaju se točno i solidno.

Umjerene cijene. Bez konkurencije.

Mirko Vukelić
VOLOSKO (Istra).

Slavnom občinstvu, osobito kućevlastnikom i gradjevnim poduzetnikom preporuča se

Jure Hegediš,

Volosko br. 74. Vite-a-via slikar.
"Ville Smid".

August Halauska, slikar.
Opatija br. 267.

Preporuča se slavnom občinstvu za bojadisanje soba, dekoracije, bojadisanje drva i za sve što spada u njegov zanat.

Solidna izradba. — Umjerene cijene.